

trække Forhandlingerne i Langdrag, og vi ønsker ikke, at vore Repræsentanter skal optræde i denne Sag paa en Maade, som man kunde kalde illoyal, men vi og sikkert meget store Dele af det danske Folk vil, hvis man lægger Vægt paa det rent formelle med Hensyn til Tiden og ikke skaffer de fornødne Undersøgelser til Veje, faa det Indtryk, at det, naar det kommer til Stykket, alligevel har været om at gøre at paavirke Afgørelsen og hidskaffe en partipolitisk Afgørelse eller en mindre loyal Afgørelse i Stedet for det, vi vil have, en fuldstændig grundig og loyal Afgørelse, for ikke at gøre den første danske Folkeafstemning til en ganske tom og meningsløs Komedie. Jeg mener — og jeg siger disse Ord paa mit Partis Vegne —, at det kan ikke være afgørende, om Kommissionens Forhandlinger slutter 14 Dage eller 4 Uger før eller senere; Hovedsagen er, at det bliver en grundig og loyal Undersøgelse, hvorved alle Hensyn er tagne i Betragtning.

Jeg skal saa gøre nogle faa Bemærkninger vedrørende nogle af de Udtalelser, hvormed Finansministeren ledsagede sin Fremlæggelse af Finanslovsforslaget. Jeg vil begynde med at sige, at de Udtalelser, som er faldet fra de andre Partier om Dyrtidslovgivningen, finder Tilslutning hos mit Parti. Ogsaa vi mener, at under de nuværende Forhold bør vi bringe Ofre for Dyrtidslovgivningen, og jeg tænker her baade paa den Form for Dyrtidslovgivning, som hører ind under Prisregulering, og paa den, hvis Form bliver Lønforhøjelse eller Dyrtidstillæg. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad jeg sagde i Fjor, at vi paa vor Side finder det naturligt og rigtigt, at den Bestanddel af vort Folk, som høster store pekuniære Fordele ved Krigstilstanden, udreder betydelige Bidrag til Lettelse for den Del af Befolkningen, som trykkes af disse Krigsforhold. Dette Standpunkt staar vi paa endnu, saa ogsaa fra vor Side vil en Forhandling om Dyrtidsforholdsregler blive ført med fuldstændig Beredvillighed til at bringe Ofre. Jeg vil blot henpege paa, at det, der er sket, er et betydeligt Fald af Pengenes Værdi, og at dette Fald i høj Grad rammer Funktionærer af alle Arter, alle dem, der sidder paa faste Lønninger. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnede før i Forbigaaende, at en ung Smedesvend kunde tjene 40 Kr. om Ugen eller 2,000 Kr. om Aaret. Det er muligt, at Folk vil sige, at den Smedesvend tjener for meget.

Det mener jeg nu ikke; thi det, som bevirker, at han tjener saa meget, er Pengenes synkende Værdi. Men de, der under saadanne Forhold lider en Uret, er dem, der ikke har Adgang til at forøge deres Fortjeneste i Forhold til Pengenes synkende Værdi, dem, der lønnes af Stat og Kommuner med faste Lønninger, og dem skylder vi at tage et Hensyn til. Efter det ærede Medlems Udtalelser har vi for Øjeblikket Udsigt til at faa Mangel paa Lærere; vi vil, hvis disse Forhold varer ved, kunne faa Mangel paa Tjenestemænd af meget forskellig Art, fordi det ikke vil kunne betale sig at være Tjenestemand, naar Lønningerne ikke rettes i Forhold til det, jeg nu et Par Gange har kaldt Pengenes synkende Værdi. Det bør vi derfor gøre, baade for civile og militære Embedsmænds Vedkommende, enten foreløbig, og det bliver formodentlig foreløbig, i Form af Dyrtidstillæg eller muligvis permanent i Form af Lønningstillæg. Overfor dette vil vi altsaa fra vor Side stille os ganske paa samme Maade som de 3 andre Partier.

Den højtærede Finansminister understregede i sin Forelæggelsestale, da han talte om de store Indtægter paa den sidste Finanslov, stærkt de direkte Skatters mægtige Vækst. Han oplyste, at i Løbet af 13 Aar var disse Skatter ottedoblet, steget fra 5 til 41 Mill. Kr. Jeg antager, at i denne Fremhævelse fra Ministerens Side laa der en lille diskret Antydning af, at paa den Vej kunde man ikke blive ved at fortsætte, og hvis det var Ministerens Mening, er vi fra vor Side enige med Ministeren. Hvis vi bliver nødt til yderligere Beskatning her i Landet, kan vi ikke stadig gaa af Vejen for de indirekte Skatter, som jo ogsaa har store Fordele; de er langt mindre byrdefulde at udrede for Skatteyderne, og de har navnlig det Fortrin, at man kan frigøre sig for dem i ret betydeligt Omfang, naar de da er nogenlunde fornuftigt lagte; man kan frigøre sig for dem af egen Drift eller under Trykket af en Dyrtid. Længere ind paa dette Emne skal jeg imidlertid ikke komme; jeg skal kun konstatere, at vi fra vor Side har den nævnte Anskuelse, og naar jeg ikke kommer dybere ind paa Sagen, er det, fordi jeg gaar ud fra som en Selvfølge, at den Revision af hele vor Skattelovgivning, som skulde være paabegyndt i Fjor, men som da blev udsat, igen vil blive udsat i Aar. Vi kan i Virkeligheden slet ikke gaa til denne Revision, saa længe Krigen staar paa, og saa længe vi ikke kender Forandringerne i Stormagternes økonomiske Po-